

[Stensballe.]

Ordning for de arbejdsløse, som uden egen Skyld er kommet ud i Arbejdsløsheden, og at man derigennem kunde have ydet en væsentlig Støtte til Kommunerne paa et forsikringsmæssigt Grundlag; men det har vi, som sagt, ikke kunnet naa til Enighed om. Derfor skal jeg anbefale det Forslag til Lov om Krisekasser, som er indstillet af de Konservatives og Venstres Repræsentanter i Fællesudvalget.

Ludvig Christensen: Som refereret af Fællesudvalgets ærede Ordfører her i dette høje Ting (Stensballe) er der ikke opnaaet Enighed under de Forhandlinger, der er ført i Fællesudvalget, og det maa jeg naturligvis beklage, saa meget mere som vi har den Opfattelse, at det dog vel ikke i Længden kan være Meningen, at det er Oppositionen i Folketinget, der gennem sit tilfældige Flertal i dette høje Ting skal bestemme, hvordan Retningslinien skal være med Hensyn til Understøttelsen af de arbejdsløse under de Kriseforhold, vi gennemlever.

Der blev sagt af den ærede Ordfører, at det Forslag, som blev fremsat i Fællesudvalget fra Socialdemokratiets og det radikale Venstres Side, ikke havde ret meget med Forsikringsprincippet at gøre. Det kommer an paa, hvordan man betragter det. Hvis man gaar ud fra den Tilskudsordning, der gennemførtes i 1927, kan det vel nok i nogen Grad siges at være rigtigt, men jeg er temmelig sikker paa, at man langt ind i Venstre navnlig er klar over, at den Form, hvorunder Arbejdsløshedsloven af 1927 blev gennemført, ikke just var nogen holdbar Form. Det har vist sig ved de to Revisioner, der siden den Tid har fundet Sted, medens vi endnu havde det samme Ministerium, som i 1927 fik Loven revideret. Derfor maa det Udgangspunkt, som for os andre er afgørende for, om man er inde paa Forsikringsprincippet eller ej, være, at man kommer tilbage til en rimelig Tilskudsordning med Hensyn til Arbejdsløshedskassernes vedtægtsmæssige Understøttelse. Hele den Nedsikring, der fandt Sted i 1927 mod Arbejdsløshedskassernes Ønske og trods Modstand fra Mindretallet i dette høje Ting, er Skyld i, at vi faktisk ikke er i Stand til at faa gennemført en Krisekasselovgivning, som vilde kunne være blevet gennemført allerede den Gang, hvis man havde taget lidt mindre voldsomt fat. Altsaa, vi maa lægge Ansvaret for, at det i Øjeblikket er saa overmaade vanskeligt at komme igennem Krisefondsforhandlingerne, paa dem, der i 1927 ikke kendte en fornuftig Begrænsning af den

Magtudfoldelse, de den Gang viste. Naar vi under Forhandlingerne i Fællesudvalget fra Regeringspartiernes Side har sagt, at vi foruden en Krisefondsordning maatte ønske gennemført ogsaa det i Fællesudvalget behandlede Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse eller lignende Foranstaltninger, synes jeg ikke, man behøver at anstille sig saa forundret og spørge, hvad der skal forstaas ved „lignende Foranstaltninger“. Der var naturligvis Tale om et Tilbud om en fuldkommen fri Forhandling angaaende de Foranstaltninger, der skulde træffes, indtil en eventuel Krisekasseordning kunde føres ud i Livet. Derfor synes jeg ikke, der er nogen Grund til Forundring over Udtrykket „lignende Foranstaltninger“.

Jeg maa anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme imod det af Flertallet i det høje Ting og af 15 Medlemmer af Fællesudvalget indstillede Forslag til Lov om Krisekasser, da det ikke er det Forslag, der er forelagt af Regeringen, og ikke er det Forslag, for hvilket der er Flertal i Folketinget, men derimod stemme for det af Folketingets Flertal og af 15 Medlemmer af Fællesudvalget indstillede Forslag til Lov om Krisehjælp til arbejdsløse.

Laursen: Jeg vil gerne have Lov til ganske kort at udtale en Beklagelse af, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed om et Forslag her i Landstinget til Trods for ihærdige Anstrengelser i lang Tid fra næsten alle Sider og til Trods for, at vi mener, vi har vist endogsaa meget stor Imødekommenhed overfor Regeringen og Regeringspartierne. Vi er nemlig ikke alene gaaet med til det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord, Forslag til Lov om Krisekasser, som blev til i Landstingsudvalget, men vi har endvidere paa ethvert Trin af Forhandlingen tilbudt at være med til at stille Beløb til Raadighed til Hjælp i Overgangstiden, indtil Krisekasserne kunde træde i Virksomhed. Endvidere blev der til sidst i Fællesudvalgets Underudvalg fra konservativ Side stillet et Forslag, som var endnu videre gaaende end det Forslag, der var affattet af Landstingsudvalget. Men trods al den Imødekommenhed, som er vist fra vor Side, har det ikke været muligt at komme til Forhandling; Regeringspartierne har afvist at forhandle. Regeringspartierne har kun tilbudt at forhandle paa et Grundlag, som set paa Baggrund af den bestaaende Lov har meget lidt med Forsikringsprincippet at gøre, om det overhovedet har noget med det at gøre. Og det har fra vor Side